

A megvakított énekes madár.

Már elfogták, már kiszúrták   Repdes, szökdél nagy sebével.
Két szemét az énekesnek . . . . . A kalitban a madár,
Rabbá tettek, vakká tettek!   Megkeresné kínozóit,
Mért hogy inkább meg nem öltek? Oh de vak szegényke már . . . . .

Nem köszöntöd már ezentúl   Megpihen, majd mintha tán csak
Énekeddel a napot,   Végre elbirná baját.
És a kék eget se látod   Csendesül, — de hallga csitt!
Oh szegény élő halott! . . . . . Halljad ime szép szavát!

Igy a kis madárka — mondják — Elkezd ime énekelni,
Sokkal szebben énekel,   Hangzik a dal ajkáról:
És a kizók ezt követve,   Mintha sirna, mintha kérne
Kurta módon bántak el.   Mindig szebben, szebben szól.

Mért dalolmost szebben? — kérdik —

Most se érzik, értik át!

Most se értik, hogy besírja

Szép dalába — fájdalmát . . . . .

Révész Vilmos.

A végzet.

Az augusztusi meleg napok egyikén, a hidegkúti göröngyös uton, egy téglákkal megrakott kocsi dőczögött végig. A kocsis a bakon, az éhgyomra ivott pálinkától aludt, vagy csak szunyókált, mert rögtön felébredt amint a kocsi egyet zökkenve megállt.

Bekerült ugyanis kerekeivel egy az uton keresztül vajt kis csatornába, mely a nyári-lakok használt vizének szolgál lefolyásul, a milyen csatornászával a budai oldalon számtalannal találkozunk.

Egy könnyű urasági fogatnak ez nem akadály, de egy téglával megrakott szekérnek, melyet a nap hevétől s a nehéz munkától elcsigázott lovak, — inkább gebék — vonnak, már meglehetősen nagy akadály, amint azt a következőkből látni fogjuk.

A kocsi megakadt s a lovak azt a durva kocsis minden ostorcsapása daczára sem tudták kihuzni; az egyik ló térdre esett s lábszárain csurgott le vére, a másik patkója leszakadt s ettől fájdalmában emelgette lábát; a kocsis sem a sebet nem kötötte be, sem a patkót nem igazította meg, hanem folyton ütötte verte a lovakat.

Ekkor egy arra menő falusi ember békítőleg szólította meg a kocsis: «Ugyan ne bántsa a szegény állatokat, nem látja, hogy fáradtak, s hogy is lenne bennük erő, hisz oly kiéhezetteknek és soványaknak látszanak, hogy meg lehet számlálni bordáikat».

Ezen szavakra a kocsis dühe némileg csillapult és így szólt:

«Ha nem volna károm belőle, nem ütném őket; de csak nem veszitem el a rongyos gebék miatt mai napszámomat».

«A mai napszámát?» felelt a paraszt gunyos mosolylyal: «Mi módon veszthetné el azt?

«Ügy», szölt a kocsis; «hogyzazdám azt mondta: «tiz fuvart csinálz estz nyolcz óráig, a mennyivel kevesebbet annyit levonok napszámomból». Azomban nincs időm itt trécelni.»

Ezen szavak után a durvaság ismét kitört belőle, ütötte a lovakat s mikor mégsem huzták ki a kocsit a kantárszárat megfogta szájuknál és nagyot rántott rajta, a lovak szája beszakadt és ez iszonyu fájdalomtól a kocsit kirántották a gödörből és megindultak.

«Megálljon csak!» kiáltott a kocsis után a paraszt: még magát is elérz a kínos végzet.»

A kocsis nem felelt, felült a bakra és tovább szundikált.

A lovak lassan, lépésben mentek tovább, de egyszerre csak maguk előtt egy újabb csatornácskát láttak; megijedtek és gyorsabban kezdtek menni.

Neki rugaszkodtak, a kocsi egyet zökkent és tul volt az akadályon: de a zökkenéstől a kocsis leesett a bakról, a kocsi átgázolt rajta; ő ott maradt halva, s a lovak tovább mentek, mintha semmi sem történt volna.

Franke Ágost.

Egyleti élet.

Egyesületünk a jelenben igen mozgalmas és tevékeny, mert a XII. nemzetközi állatvédő kongresszus ügyei annyira elfoglalják, hogy a rendes folyó ügyeket ezek mellett csak kettőzötetett buzgalommal képes elvégezni.

Ma még nem tudjuk, hogy hányan jönnek a külföldiek közül, de élénk részvételre számíthatunk, a mennyiben eddig London 5 egyesület, Páris 2, Boston 2, Kopenhága 2, Stockholm 2, Wiesbaden, Berlin, Bécs, Gráz, Stuttgart, Bern, Cottbus (Brandenburg), Scheweningen, Riga, Hamburg, Zürich, New-York, Petersburg, Orel (Oroszország), Manchestr, Torino, Milano pedig egy-egy egylete küldi le képviselőit a kongresszusra. Reméljük, hogy szépszámu külföldi vendégeinkhez még több kebelbeli tag fog csatlakozni s a kongresszus után kellemes emlékei maradnak majd mindazoknak, a kik abban résztvettek. Szerencse föl!

Album. A legutóbbi választmányi ülésen elfogadtatott amaz indítvány, hogy egy maradandó becsü milleniumi albumot készítsünk, hogy a késő évek folyamára is megőriztessék a mai választmány.

Időközben elhatároztuk, hogy nemcsak a választmányi tagok, de rendes tagjaink is részt vehetnek fényképükkel a milleniumi albumban, de miután az album igen sokba jön, egyrészt diszes kiállítása, másrészt pedig, mert ezt külön e célra kell készítettni bizonyos számu és különféle alaku fényképhelyekkel, azért elhatá-